Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNOG ODVJETNIKA
RIMVYDASA NORKUSA
od 30. siječnja 2025.[1]

Predmet C-364/23 P

ZR
protiv

Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo

„Žalba – Javna služba – Međuinstitucijski premještaj – Zahtjev za premještaj na temelju članka 8. Pravilnika o osoblju za dužnosnike Europske unije podnesen povodom obavijesti o slobodnom radnom mjestu – Odbijanje tog zahtjeva – Utjecaj redoslijeda prioriteta predviđenog u članku 29. stavku 1. tog pravilnika – Pogreška koja se tiče prava”

1. Ovaj predmet nudi priliku da analiziramo problem koji predstavlja bit žalbe podnesene protiv presude Općeg suda Europske unije od 29. ožujka 2023., ZR/EUIPO (T-400/21, u daljnjem tekstu: pobijana presuda, EU:T:2023:169) koja se tiče međuinstitucijske mobilnosti, a osobito odnosa među odredbama u pogledu, s jedne strane, zahtjeva za premještaj dužnosnika nakon njegova upućivanja u drugu instituciju Unije[2] i, s druge strane, postupka koji treba primijeniti radi popunjavanja slobodnih mjesta u njoj.

I. Pravni okvir

2. Pravni okvir ove tužbe određen je sljedećim odredbama Pravilnika o osoblju za dužnosnike Europske unije, kako je izmijenjen Uredbom (EU, Euratom) br. 1023/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 22. listopada 2013. (SL 2013., L 287, str. 15.) (u daljnjem tekstu: Pravilnik o osoblju), u verziji primjenjivoj u glavnom postupku.

3. U skladu s člankom 4. Pravilnika o osoblju:

„Imenovanje i promaknuće provode se isključivo za potrebe popunjavanja slobodnog radnog mjesta kako je predviđeno ovim Pravilnikom o osoblju.

Osoblje institucije obavješćuje se o slobodnim radnim mjestima u toj instituciji nakon što tijelo za imenovanje odluči popuniti slobodno radno mjesto.

[1] Izvorni jezik: francuski

[2] Upućivanje na instituciju u ovom mišljenju tumači se kao da označava i druga tijela Unije.

Ako se slobodno radno mjesto ne može popuniti premještajem, imenovanjem na radno mjesto u skladu s člankom 45.a ili promaknućem, o njemu se obavješćuje osoblje drugih institucija i/ili se organizira interni natječaj.”

4. Člankom 8. Pravilnika o osoblju predviđa se:

„Dužnosnik upućen u drugu instituciju Europske unije može nakon šest mjeseci podnijeti zahtjev za premještaj u tu instituciju.

Ako dužnosnikova matična institucija i institucija u koju je upućen odobre premještaj, smatra se da je dužnosnik cijelu karijeru u Uniji radio u potonjoj instituciji. Dužnosnik na temelju tog premještaja ne prima financijske povlastice na koje u skladu s ovim Pravilnikom o osoblju ima pravo u slučaju prestanka radnog odnosa u jednoj od institucija Unije.

[…]”

5. U članku 29. stavku 1. Pravilnika o osoblju navodi se:

„Prije nego što se popuni slobodno radno mjesto u instituciji, tijelo za imenovanje najprije razmatra:

(a) može li se to radno mjesto popuniti:

   i. premještajem, ili

   ii. imenovanjem u skladu s člankom 45.a, ili

   iii. promaknućem

   unutar institucije;

(b) jesu li zahtjevi za premještaj podnijeli dužnosnici istog razreda iz drugih institucija i/ili;

(c) ako nije bilo moguće popuniti slobodno radno mjesto mogućnostima spomenutima u točkama (a) i (b), treba li razmotriti popis prikladnih kandidata u smislu članka 30., po potrebi, uzimajući u obzir relevantne odredbe koje se odnose na prikladne kandidate iz Priloga III. i/ili;

(d) treba li održati interni natječaj na razini institucije, otvoren samo za dužnosnike i privremeno osoblje kako je definirano u članku 2. Uvjeta zaposlenja ostalih službenika Europske unije;

   ili slijedi postupak za natječaje temeljene na kvalifikacijama i/ili testovima. […]

   […]”

6. U članku 110. stavku 1. Pravilnika o osoblju određeno je:

„Opće odredbe kojima se provodi ovaj Pravilnik o osoblju donosi tijelo za imenovanje svake institucije nakon savjetovanja s odborom osoblja i odborom za Pravilnik o osoblju.”

II. Okolnosti spora

7. Okolnosti spora, koje je Opći sud iznio u točkama 2. do 13. pobijane presude, mogu se u biti sažeti na sljedeći način.

8. Žaliteljica, dužnosnica razreda AD 5 u Europskoj komisiji, bila je od 16. rujna 2013. upućena na svoj zahtjev u Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), u skladu s člankom 39. Pravilnika o osoblju. Ona je prvo obnašala svoje dužnosti kao asistentica u području intelektualnog vlasništva u svojstvu člana privremenog osoblja na temelju članka 2. točke (a) Uvjeta zaposlenja ostalih službenika Europske unije, a potom kao specijalistica intelektualnog vlasništva u svojstvu člana privremenog osoblja razreda AD 6 od 1. ožujka 2019.

9. Dana 10. ožujka 2020. EUIPO je interno objavio poziv za iskazivanje interesa kako bi se dužnosnicima EUIPO-a imenovali, među ostalim, članovi osoblja upućeni u njega (u daljnjem tekstu: poziv za iskazivanje interesa) u okviru godišnjeg postupka premještaja (u daljnjem tekstu: godišnji postupak premještaja). U tom je pozivu bilo navedeno da je otvoren svim profesionalnim profilima, uključujući one povezane s intelektualnim vlasništvom. EUIPO je u njemu naveo da će tijelo za imenovanje analizirati podnesene prijave uzimajući u obzir interes službe te imajući u vidu kriterije kao što su: (i.) ključna radna mjesta ili znanja u EUIPO-u, (ii.) karijera i učinak u EUIPO-u, (iii.) postojeće prilike u planu radnih mjesta, (iv.) proračunski učinak i (v.) preostalo trajanje ugovora ili preostalo razdoblje valjanosti popisâ uspješnih kandidata.

10. Žaliteljica se na poziv za iskazivanje interesa odazvala u za to dodijeljenom roku, to jest 31. ožujka 2020., zatraživši svoj premještaj u EUIPO u skladu s člankom 8. Pravilnika o osoblju. Pojasnila je da ispunjava navedene kriterije i da je njezin mogući premještaj u skladu s interesom službe EUIPO-a.

11. Dana 28. travnja 2020. EUIPO je objavio obavijest o slobodnom radnom mjestu IM/FT&TA/20/47/AD/OD koji je upućen dužnosnicima ili članovima privremenog osoblja razreda AD 5 do AD 8 radi popunjavanja radnog mjesta specijalista intelektualnog vlasništva (u daljnjem tekstu: slobodno radno mjesto).

12. Dana 12. svibnja 2020. žaliteljica je podnijela svoju prijavu povodom te obavijesti o slobodnom radnom mjestu. Porukom elektroničke pošte od istog dana upućenom tijelu za imenovanje žaliteljica se pozvala na navedenu obavijest o slobodnom radnom mjestu i na temelju članka 90. stavka 1. Pravilnika o osoblju zatražila premještaj u EUIPO u skladu s člancima 8. i 29. Pravilnika o osoblju (u daljnjem tekstu: sporni zahtjev).

13. Odlukom od 8. rujna 2020., tijelo za imenovanje odbilo je sporni zahtjev (u daljnjem tekstu: sporna odluka).

14. Dana 5. studenoga 2020. EUIPO je zaposlio člana privremenog osoblja odabranog povodom objave obavijesti o vanjskom zapošljavanju radi sastavljanja popisa uspješnih kandidata, sa stupanjem na dužnost 1. prosinca 2020.

15. Dana 8. prosinca 2020. žaliteljica je na temelju članka 90. stavka 2. Pravilnika o osoblju podnijela žalbu protiv sporne odluke koja je odbijena odlukom od 22. ožujka 2021. (u daljnjem tekstu: odluka kojom se žalba odbija).

III. Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

16. Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 2. srpnja 2021. žaliteljica je pokrenula postupak za poništenje sporne odluke i, po potrebi, odluke kojom se odbija žalba.

17. U prilog svojoj tužbi istaknula je tri tužbena razloga od kojih se prvi temeljio na povredi članaka 4., 8., 27., 29. i 110. Pravilnika o osoblju kao i načela kontinuiteta karijere, usporednog ispitivanja zasluga dužnosnika Unije i transparentnosti, drugi na povredi načela jednakog postupanja i treći na povredi obveze obrazlaganja i dužnosti brižnog postupanja, što je dovelo do očite pogreške u ocjeni ravnoteže postojećih interesa.

18. Pobijanom je presudom Opći sud odbio ta tri tužbena razloga i, slijedom toga, tužbu u cijelosti. Konkretno, u vezi s prvim tužbenim razlogom Opći je sud u pogledu spornog zahtjeva prije svega smatrao da uzimajući u obzir kriterije povezane s tekstom, sadržajem i kontekstom u kojem se on nalazi, taj zahtjev treba okvalificirati kao „zahtjev za premještaj” u smislu članka 8. prvog stavka Pravilnika o osoblju. Potom je smatrao, u biti, da se za takav zahtjev koji se odnosi na međuinstitucijski premještaj ne može prema njegovoj naravi smatrati da ima za cilj popunjavanje slobodnog radnog mjesta iz obavijesti o slobodnom radnom mjestu. Naposljetku, Opći sud presudio je da u okviru ispitivanja navedenog zahtjeva EUIPO nije bio dužan uzeti u obzir niti članak 29. stavak 1. točku (b) niti članak 4. Pravilnika o osoblju, s obzirom na to da se prema njegovu stajalištu te dvije odredbe odnose jedino na upoznavanje osoblja drugih institucija sa slobodnim radnim mjestima. Opći je sud smatrao da je žaliteljičin prvi tužbeni zahtjev neosnovan i djelomično bespredmetan u dijelu u kojem se odnosi na prigovore o godišnjem postupku premještaja.

19. U vezi s drugim i trećim tužbenim razlogom Opći sud smatrao je, u biti, s jedne strane, da je žaliteljičin položaj ili neusporediv ili različit od onih obuhvaćenih njezinom argumentacijom. U svakom slučaju, ispitivanje njezina zahtjeva, podnesenog izvan godišnjeg postupka premještaja, nije podrazumijevalo da uprava prihvati taj zahtjev. S druge strane, sporna odluka dostatno je obrazložena, nema nikakve očite pogreške u ocjeni i donesena je uz poštovanje dužnosti brižnog postupanja.

IV. Postupak pred Sudom i zahtjevi stranaka

20. Svojom žalbom žaliteljica od Suda zahtijeva da:

– ukine pobijanu presudu, proglasi dopuštenim i osnovanim njezine zahtjeve u predmetu T-400/21 i, slijedom toga,

– poništi, u biti, spornu odluku ili, ako ne postupi tako, vrati predmet Općem sudu na ponovno odlučivanje, i

– naloži EUIPO-u snošenje troškova.

21. EUIPO od Suda zahtijeva da:

– odbaci žalbu u cijelosti kao očito nedopuštenu i, podredno, odbije kao neosnovanu, i

– naloži žaliteljici snošenje troškova postupka nastalih u okviru postupka pred Općim sudom i ovog postupka.

22. U skladu s člankom 76. stavkom 2. svojega Poslovnika, Sud je odlučio ne održati raspravu.

V. Pravna analiza

23. Žaliteljica u prilog svojoj žalbi ističe tri žalbena razloga. U skladu sa zahtjevom Suda, ovo će se mišljenje usredotočiti na prva dva žalbena razloga. Međutim, prije analize osnovanosti tih žalbenih razloga valja razmotriti dvojbe u vezi s dopuštenosti ove žalbe koje je istaknuo EUIPO.

A. Dopuštenost

24. EUIPO osporava dopuštenost ove žalbe zbog toga što se u njoj precizno ne navode osporavani elementi presude, zato što ne sadržava pravne argumente u prilog svojim žalbenim razlozima, zato što nije dovoljno dosljedna i razumljiva te zato što je po njegovu mišljenju samo namijenjena pukom preispitivanju tužbe podnesene Općem sudu. Smatra da se cijela žalba zasniva na navodno pogrešnom tumačenju spornog zahtjeva. Takvim argumentom žaliteljica želi izmijeniti predmet spora nastojeći prvi put pred Sudom iznijeti argumente koje nije istaknula pred Općim sudom.

25. Žaliteljica tvrdi da je njezina žalba dopuštena.

26. U tom se pogledu ne slažem s mišljenjem EUIPO-a prema kojem je, u biti, ova žalba u cijelosti nedopuštena. Naime, tom se žalbom želi stajalište koje je Opći sud zauzeo u pobijanoj presudi osporiti iznošenjem žalbenih razloga i pravnih argumenata kojima žaliteljica nastoji dovesti u pitanje to stajalište. Ona osobito predbacuje Općem sudu pogreške koje se tiču prava i iskrivljavanje činjenica koji su istaknuti u okviru konkretnog navođenja aspekata i točaka navedene presude. Valja dodati da kada, kao što je to ovdje slučaj, stranka osporava tumačenje ili primjenu prava Unije od strane Općeg suda u pogledu različitih odredaba Pravilnika o osoblju, u žalbenom postupku očito je moguće ponovno istaknuti pravna pitanja koja su bila ispitana pred potonjim sudom[3], jer bi se inače žalbeni postupak djelomično lišio smisla.

27. Ne čine mi se uvjerljivijim niti navodi EUIPO-a o nedopuštenosti „glavnog” žalbenog argumenta o navodno pogrešnom tumačenju žaliteljičina zahtjeva. Naime, kao što to proizlazi iz žaliteljičinih pismena pred Sudom, ona predbacuje Općem sudu da je, u biti, iskrivio elemente iz spisa i, prema tome, počinio pogrešku koja se tiče prava prilikom pravne kvalifikacije spornog zahtjeva i zaključaka koje je iz toga izveo. No, takva su pitanja predmet nadzora Suda u okviru žalbe[4].

28. Nadalje, točno je doduše da u skladu s člankom 170. stavkom 1. Poslovnika žalba ne može izmijeniti predmet spora koji se vodio pred Općim sudom i da je nadležnost Suda u okviru žalbe ograničena na ocjenu pravnog rješenja razlogâ o kojima se raspravljalo pred prvostupanjskim

[3] Presuda od 13. srpnja 2000., Salzgitter/Komisija (C-210/98 P, EU:C:2000:397, t. 43.)

[4] Vidjeti presude od 28. siječnja 2021., Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisija (C-466/19 P, EU:C:2021:76, t. 42. i navedena sudska praksa) i u tom smislu od 28. srpnja 2011., Diputación Foral de Vizcaya i dr./Komisija (C-474/09 P do C-476/09 P, EU:C:2011:522, t. 58.).

sudom[5]. Međutim, iz tužbe Općem sudu jasno proizlazi da je žaliteljica osporavala, u biti, neispitivanje njezine prijave za slobodno radno mjesto, čija je pravna kvalifikacija određena u pobijanoj presudi. Ta se kvalifikacija sada osporava u okviru te žalbe Sudu. Stoga, suprotno onomu što EUIPO ističe, za taj žaliteljičin „glavni" argument ne može se smatrati da mijenja predmet spora koji se vodi pred Sudom.

29. Stoga smatram da nema nikakve dvojbe o dopuštenosti žalbe, čak ni i o dopuštenosti njezina „glavnog" argumenta. Prema tome, valja nastaviti s pravnom analizom merituma.

B. Meritum

1. Kontekstualne primjedbe

30. Prije nego što razmotrim analizu istaknutih pravnih pitanja koja su prethodno navedena, želim iznijeti određena uvodna opažanja o kontekstu koja su nužna za pravilno shvaćanje pitanja s kojim je Sud suočen u ovom slučaju.

31. U tom pogledu valja podsjetiti na to da je žaliteljica postavila dva zahtjeva, kako su opisana u točkama 10. i 12. ovog mišljenja. Tako se postavlja pitanje odnosa više postupaka koji se preklapaju u ovom slučaju, to jest (i.) prijave povodom obavijesti o slobodnom radnom mjestu prema pravilima koja treba poštovati radi popunjavanja slobodnih radnih mjesta i koja su utvrđena u članku 29. stavku 1. Pravilnika o osoblju, (ii.) zahtjeva za međuinstitucijski premještaj nakon upućivanja dužnosnika u prihvatnu instituciju u smislu članka 8. prvog stavka Pravilnika o osoblju, i (iii.) godišnjeg postupka premještaja koji je, kao što to proizlazi iz elemenata spisa, postupak *sui generis*, koji je interni postupak specifičan za EUIPO (u daljnjem tekstu: postupak *sui generis*) i nije predviđen Pravilnikom o osoblju[6].

32. Međutim, odluka zbog koje je podnesena tužba Općem sudu donesena je samo u odnosu na drugi zahtjev opisan u točki 12. ovog mišljenja iz čega proizlazi, u biti, da je tijelo za imenovanje odlučilo ne ispitati žaliteljičinu prijavu povodom obavijesti o slobodnom radnom mjestu uz obrazloženje, u biti, da joj obavijest, kao dužnosnici druge institucije Unije, nije bila upućena. Tijelo za imenovanje ispitalo je, međutim, taj drugi zahtjev kao zahtjev za premještaj u smislu članka 8. prvog stavka Pravilnika o osoblju na temelju kriterija proizašlih iz godišnjeg postupka premještaja[7] čiju je zakonitost Opći sud potvrdio u pobijanoj presudi.

33. Međutim, u tom je pogledu teško razumjeti, s jedne strane, treba li za obavijest o slobodnom radnom mjestu smatrati da može biti upućena žaliteljici[8] i može li, s druge strane, postojanje odnosa između zahtjeva za premještaj u smislu članka 8. prvog stavka Pravilnika o osoblju i

[5] Vidjeti presudu od 10. srpnja 2019., VG/Komisija (C-19/18 P, EU:C:2019:578, t. 51. i navedena sudska praksa).

[6] Što se konkretnije tiče potonjeg postupka, tumačeći elemente spisa shvaćam da za razliku od postupka iz članka 8. prvog stavka Pravilnika o osoblju, koji je upućen samo dužnosnicima Unije, on ne obuhvaća samo dužnosnike drugih institucija koji iskažu svoj interes za premještaj, nego i članove ugovornog i privremenog osoblja kao i osobe na popisu uspješnih kandidata Europskog ureda za odabir osoblja (EPSO). Nadalje, taj se postupak sastoji od uspoređivanja kandidata čiji se profili i upravni položaji razlikuju, ovisno o kriterijima opisanima u točki 9. ovog mišljenja, kako bi se odredilo koji se među njima mogu imenovati dužnosnicima EUIPO-a na radna mjesta koja su u tu svrhu predviđena u proračunu i mogu se popuniti samo tim internim postupkom bez objave obavijesti o slobodnom radnom mjestu.

[7] Vidjeti točku 9. ovog mišljenja.

[8] Iz predostrožnosti mora se primijetiti, kao što to proizlazi iz obavijesti o slobodnom radnom mjestu o kojemu je riječ, da u njemu nije navedena nijedna odredba Pravilnika o osoblju koja služi kao pravna osnova, nego se poziva jedino na „internu mobilnost". No, žaliteljica je pred Općim sudom osporavala te aspekte te obavijesti dodajući da se u svakom slučaju kao članica privremenog osoblja EUIPO-a mogla prijaviti na to slobodno radno mjesto.

godišnjeg postupka premještaja opravdati primjenu kriterija proizašlih iz tog godišnjeg postupka premještaja prilikom analize navedenog zahtjeva, i to tim više jer je taj zahtjev bio podnesen izvan okvira tog postupka[9]. Čini mi se da su osobito žaljenja vrijedne nejasnoća u odnosu na ta dva gore spomenuta aspekta i šutnja Općeg suda u tom pogledu u pobijanoj presudi.

34. Međutim, unatoč zbrci koja proizlazi iz toga i kojom se osjetno usložnjava pravna analiza ovog predmeta, toj analizi valja pristupiti na sljedeći način.

2. Prvi žalbeni razlog

35. U okviru svojeg prvog žalbenog razloga, sastavljenog od triju dijelova, žaliteljica ističe prigovore povezane s odnosom u kojem se ovdje nalaze članci 4., 8., 27., 29. i 110. Pravilnika o osoblju.

36. U okviru tog žalbenog razloga i, konkretnije, u okviru njegova prvog dijela trebat će analizirati pitanje koje predstavlja problem u ovom predmetu, to jest je li Opći sud pravilno, s jedne strane, odredio pravnu kvalifikaciju spornog zahtjeva i, s druge strane, izveo pravne zaključke koji iz toga proizlaze.

a) Prvi dio prvog žalbenog razloga

37. U okviru prvog dijela prvog žalbenog razloga žaliteljica ističe da zaključak Općeg suda o kvalifikaciji spornog zahtjeva i o posljedicama koje su iz nje izvedene u pobijanoj presudi[10] sadržava pogrešku koja se tiče prava. Smatra da članci 8. i 29. Pravilnika o osoblju ne uređuju dva zasebna postupka. Članak 8. Pravilnika o osoblju ne može se tumačiti na način da obuhvaća situaciju bez slobodnog radnog mjesta jer takav pristup ne bi bio suprotan samo tekstu članka 4. Pravilnika o osoblju, nego i svrsi njegovih članaka 4. i 29. Naime, nužno je da postoji slobodno radno mjesto na koje se dužnosnik može premjestiti jer se on ne premješta s radnim mjestom na kojem radi u matičnoj instituciji, tim više jer se različita radna mjesta moraju predvidjeti u proračunu svake prihvatne institucije. Žaliteljica također predbacuje Općem sudu da je iskrivio elemente spisa, a osobito sam tekst spornog zahtjeva, smatrajući ga zahtjevom za premještaj u smislu članka 8. prvog stavka Pravilnika o osoblju.

38. U ovom će slučaju Sud morati utvrditi je li Opći sud mogao s pravom isključiti istodobnu primjenu, među ostalim, članka 8. i članka 29. stavka 1. Pravilnika o osoblju, uzimajući u obzir, u biti, da se zahtjev za međuinstitucijski prijenos u smislu tog članka 8. prvog stavka ne može izravno odnositi na određeno slobodno radno mjesto iz obavijesti o slobodnom radnom mjestu[11].

39. Smatram da, zbog razloga koje ću izložiti u daljnjem tekstu, rasuđivanje Općeg suda sadržava pogrešku koja se tiče prava, među ostalim, u točkama 60. do 64. pobijane presude[12], prema kojem, u biti, valja beziznimno razlikovati zahtjev za međuinstitucijski premještaj nakon upućivanja dužnosnika u smislu članka 8. prvog stavka Pravilnika o osoblju, od pravila kojima se uređuje

[9] U okviru ove žalbe (vidjeti točke 61. do 69. ovog mišljenja) žaliteljica želi opovrgnuti stajalište Općeg suda prema kojem njezini argumenti kojima se osporava pravna osnova godišnjeg postupka premještaja i primjena kriterija proizašlih iz navedenog postupka na njezin zahtjev nisu osnovani ili su irelevantni, ističući time da je njezin zahtjev trebalo ispitati u svrhu objavljenog slobodnog radnog mjesta i s obzirom na njezine zasluge.

[10] Vidjeti točku 18. ovog mišljenja.

[11] Točka 61. i točka 63. prva alineja pobijane presude

[12] Pretpostavka povezana s razlikom već je bila izložena u točki 39. pobijane presude, prethodeći pravnoj klasifikaciji spornog zahtjeva, a zatim je dorađena u točkama 60. do 64. te presude nakon te kvalifikacije.

popunjavanje slobodnih radnih mjesta, među ostalim, putem zahtjeva za međuinstitucijski premještaj u smislu članka 29. stavka 1. pravilnika. Konkretnije, s obzirom na to da da je ta razlika izgleda prožela cjelokupno zaključivanje Općeg suda čim je sporni zahtjev bio pravno okvalificiran, čini mi se svrsishodnijim započeti ovu analizu ispitivanjem osnovanosti te razlike, čak i prije nego što obradim navedenu kvalifikaciju.

40. U tom pogledu valja, kao prvo, zaključiti da se tekstualnom tumačenju članka 8. i članka 29. stavka 1. Pravilnika o osoblju protivi beziznimna razlika koju je Opći sud uspostavio u pobijanoj presudi. Naime, prva od tih odredaba odnosi se, među ostalim, na slučaj zahtjeva za premještaj dužnosnika nakon njegova upućivanja u drugu instituciju Unije. Tako se člankom 8. Pravilnika o osoblju ne predviđa nikakvo ograničenje koje se odnosi na mogućnost ponuđenu dužnosnicima da ih se premjesti na temelju, među ostalim, članka 29. stavka 1. točke (b) Pravilnika o osoblju.

41. Što se tiče članka 29. stavka 1. Pravilnika o osoblju, ta se odredba odnosi na posebne mogućnosti ispitivanja koje ima tijelo za imenovanje kako bi se popunila slobodna radna mjesta, to jest na premještaj, imenovanje u skladu s člankom 45.a Pravilnika o osoblju ili promaknuće u instituciji, međuinstitucijski premještaj te postupak odabira zasnovan na ispitivanju popisa prikladnih kandidata i natječaj.

42. Tako iz teksta članka 29. stavka 1. Pravilnika o osoblju proizlazi da se tom odredbom utvrđuje redoslijed prioriteta koji tijelo za imenovanje treba poštovati radi popunjavanja slobodnih radnih mjesta, pri čemu se prednost daje dužnosnicima koji već služe u instituciji, zatim dužnosnicima drugih institucija, nakon čega slijede kandidati koji su stavljeni na popise prikladnih kandidata i, naposljetku, kandidatima u organiziranom natječaju [13]. Stoga se ne može osporiti da, u skladu s potonjom odredbom, tijelo za imenovanje mora pažljivo ispitati prijave koje su podnesene prema redoslijedu prioriteta koji je utvrđen navedenom odredbom [14].

43. Kao drugo, i kontekstualnom tumačenju članka 8. i članka 29. stavka 1. Pravilnika o osoblju protivi se razlika koju je Opći sud uspostavio u vezi s primjenom tih odredbi. Naime, valja podsjetiti na to da je članak 8. koji se nalazi u glavi I. uvršten, kao što na to upućuje njezin naslov, u opće odredbe tog pravilnika. Članak 29. obuhvaćen je prvim poglavljem naslovljenim „Zapošljavanje” iz glave III. naslovljene „Karijera dužnosnika”.

44. Međutim, smatram da je nezavisna odvjetnica J. Kokott već naglasila [15] da je svrha općih odredaba Pravilnika međusektorska primjena u svim područjima prava europske javne uprave. Taj se zaključak može potvrditi sudskom praksom [16]. Stoga opća narav odredbe iz članka 8. prvog stavka Pravilnika o osoblju koja se odnosi na zahtjev za premještaj dužnosnika nakon njegova

[13] Taj se zaključak nametao od presude od 18. ožujka 1999., Carbajo Ferrero/Parlament (C-304/97 P, EU:C:1999:152, t. 29. i 30. i navedena sudska praksa). Točno je da je ta presuda donesena u odnosu na izvornu verziju članka 29. stavka 1. Pravilnika o osoblju, kojim je utvrđen redoslijed prioriteta koji je uvelike usmjeren na dužnosnike i ostale službenike koji su već služili u instituciji, s obzirom na to da su njegove točke (a) i (b) predviđale, kao prvo, mogućnosti promaknuća ili premještaja unutar institucije i, kao drugo, mogućnosti organiziranja internih natječaja u instituciji, nakon čega se, tek kao treće, ispituju zahtjevi za premještaj dužnosnika drugih institucija. Međutim, zaključak o redoslijedu prioriteta koji je utvrđen navedenom presudom samo se još više nameće nakon nove verzije članka 29. stavka 1. Pravilnika o osoblju primjenjive u ovom slučaju, koja sada stavlja na prvo mjesto dužnosnike te institucije i na drugo mjesto dužnosnike drugih institucija, naglašavajući time prednost dodijeljenu dužnosnicima prilikom ispitivanja njihova mogućeg raspoređivanja na slobodno radno mjesto, nakon čega slijede samo mogućnosti ispitivanja popisa prikladnih kandidata ili organiziranja internog natječaja.

[14] Međutim, upotreba izraza „mogućnosti” u članku 29. stavku 1. Pravilnika o osoblju jasno znači da tamo ne postoji apsolutna vezanost tijela za imenovanje (presuda od 13. srpnja 2000., Parlament/Richard (C-174/99 P, EU:C:2000:412, t. 38. i navedena sudska praksa).

[15] Stajalište nezavisne odvjetnice J. Kokott u predmetu Preispitivanje Komisija/Strack (C-579/12 RX-II, EU:C:2013:573, t. 30.)

[16] U pogledu istodobne primjene članaka 4., 29. i, u biti, članka 7. Pravilnika o osoblju, u dijelu koji se odnosi na „premještaj”, vidjeti presudu od 24. veljače 1981., Carbognani i Coda Zabetta/Komisija (161/80 i 162/80, EU:C:1981:51, t. 19.) i, u pogledu istodobne primjene članaka 4. i 29. Pravilnika o osoblju, vidjeti presudu od 2. listopada 1986., R./Komisija (75/85, EU:C:1986:347, t. 18.).

upućivanja ide u prilog objedinjenom tumačenju potonjeg s člankom 29. stavkom 1. Pravilnika o osoblju u pogledu, s jedne strane, posebnih mogućnosti popunjavanja radnog mjesta unutar prihvatne institucije i, s druge strane, redoslijeda prioriteta koji treba u tu svrhu poštovati.

45. Suprotno tumačenje, kako proizlazi, između ostalog, iz točaka 62. i 63. pobijane presude, a prema kojem se zahtjev za premještaj podnesen na temelju članka 8. prvog stavka Pravilnika o osoblju ne može izravno odnositi na određeno slobodno radno mjesto koje je objavilo tijelo za imenovanje, dovelo bi do ograničenja mogućnosti upućenih dužnosnika da se prijavljuju za određena radna mjesta, dok takvo ograničenje ne bi postojalo za dužnosnike koji nisu bili upućeni. Umjesto da se upućenim službenicima dodijeli dodatno pravo na premještaj, taj bi članak, kako ga tumači Opći sud, doveo do ograničavanja njihova prava. S teleološkog stajališta dvojim da je to mogla biti namjera zakonodavca Unije.

46. Nije mi uvjerljiv niti argument Općeg suda prema kojem je isključenje upućenih dužnosnika iz postupka predviđenog u članku 29. stavku 1. točki (b) Pravilnika o osoblju opravdano nužnošću da tijelo za imenovanje proširi odabir povrh mogućnosti ponuđenih člankom 29. stavkom 1. točkom (a) Pravilnika o osoblju[17], dajući prednost mobilnosti dužnosnikâ Unije kao i interesu službe[18]. Shvaćam da se premještajem upućenog dužnosnika povodom njegova zahtjeva postavljenog na temelju članka 8. prvog stavka Pravilnika o osoblju toj instituciji Unije ne nude dodatni ljudski resursi u odnosu na zapošljavanje osoba koje još ne rade unutar iste institucije, kao što na to upućuje točka 43. pobijane presude, iz čega proizlazi mogući interes da se ograniči mogućnost upućenih dužnosnika da se prijavljuju na slobodna radna mjesta na temelju članka 29. stavka 1. točke (b) Pravilnika o osoblju.

47. Međutim, uzimajući u obzir takvo razmatranje značilo bi, u biti, da bi interes službe za proširenje njezina osoblja dužnosnicima koji rade u drugim institucijama prevladavao cilj zapošljavanja najsposobnijih, najučinkovitijih i najčasnijih osoba[19] jer bi se upućenom dužnosniku uskratila sama mogućnost da uvjeri tijelo za imenovanje u svoja svojstva u odnosu na dužnosnike koji nisu upućeni. Slijedom navedenog, umjesto da se odabir tijela za imenovanje zapravo proširi, tim uzimanjem u obzir on bi se ograničio.

48. Zaključno, s praktičnog stajališta, tumačenje prema kojem se zahtjev za međuinstitucijski premještaj u smislu članka 8. prvog stavka Pravilnika o osoblju ne može izravno odnositi na određeno slobodno radno mjesto iz obavijesti o slobodnom radnom mjestu, dovelo bi do opasnosti da se mogućnost premještaja predviđena u toj odredbi liši ikakvog korisnog učinka.

49. U tom mi se pogledu ne čini logičnim isključenje, među ostalim, istodobne primjene članaka 8. i 29. Pravilnika o osoblju o kojoj je Opći sud odlučio. Naime, ako zahtjev za premještaj nije povezan sa slobodnim radnim mjestom iz obavijesti o slobodnom radnom mjestu, na koje mjesto bi se dužnosnik o kojemu je riječ premjestio[20]? Osim toga, postoji opasnost da se takvo isključenje protivi proračunskim ograničenjima s obzirom na to da se svako radno mjesto kojem su proračunska tijela dodijelila svojstvo trajnosti unutar svake institucije Unije mora pažljivo predvidjeti popisom radnih mjesta priloženim dijelu proračuna koji se odnosi na tu instituciju[21]. Kao što to žaliteljica s pravom ističe, dužnosnik se ne premješta u prihvatnu instituciju sa svojim

[17] Točka 60. druga alineja pobijane presude

[18] Točka 61. pobijane presude

[19] U članku 27. Pravilnika o osoblju

[20] Ako bi trebalo uzeti da bi se dužnosnik premjestio na radno mjesto namijenjeno u tu svrhu u okviru godišnjeg postupka premještaja, vidjeti točku 50. ovog mišljenja.

[21] Članak 6. stavak 1. Pravilnika o osoblju

radnim mjestom iz matične institucije. Drugim riječima, dužnosnik se može premjestiti u drugu prihvatnu instituciju samo ako je stalno radno mjesto koje treba popuniti predviđeno u njoj i ako se poštuju pravila Pravilnika o osoblju za njegovo popunjavanje.

50. Ipak, razmatranje Općeg suda, navedeno u točki 38. ovog mišljenja, moglo bi se shvatiti na način da se zahtjev za premještaj može odnositi jedino na radna mjesta koja je prihvatna institucija posebno predvidjela u okviru internog postupka koji je osmišljen u tu svrhu i nije predviđen Pravilnikom o osoblju, to jest godišnjeg postupka premještaja. Međutim, trebalo bi zaključiti da bi se takvim tumačenjem, koje uopće ne proizlazi izričito iz pobijane presude, zanemarila opća narav odredbe u vezi s međuinstitucijskim premještajem dužnosnika nakon njegova upućivanja, predviđenim u članku 8. prvom stavku Pravilnika o osoblju.

51. Nadalje, ne vidim nikakav objektivan razlog zbog kojeg bi zahtjev za premještaj dužnosnika nakon njegova upućivanja trebao biti ograničen samo na radna mjesta koja su u njemu posebno predviđena internim postupkom prihvatne institucije. No, godišnji postupak premještaja, koji je postupak *sui generis* kojim se uspostavlja dodatna mogućnost međuinstitucijskih premještaja u odnosu na onaj predviđen Pravilnikom o osoblju radi pristupa radnim mjestima dužnosnika u EUIPO-u, ne može prevladati nad sustavom iz Pravilnika o osoblju koji se odnosi na premještaje nakon upućivanja dužnosnika i čija se primjena na EUIPO nameće na temelju akata kojima je on osnovan [22]. Kako bi se tom sustavu dodijelio koristan učinak, on se mora tumačiti u vezi s člancima 4. i 29. Pravilnika o osoblju [23]. U svakom slučaju, postoji opasnost da se takvim ograničenjem bez objektivnog opravdanja uspostavi različito postupanje prema upućenim dužnosnicima koji na temelju članka 8. prvog stavka Pravilnika o osoblju zahtijevaju premještaj u EUIPO, koji ima poseban interni postupak, i dužnosnicima koji su upućeni u drugu instituciju Unije koja ne predviđa takav postupak i koji zahtijevaju premještaj u nju.

52. Taj se zaključak tim više nameće s obzirom na činjenicu da se čini da godišnji postupak premještaja ima, kao što to proizlazi iz elemenata spisa pred Općim sudom, područje primjene različito od područja primjene postupka koji se odnosi na zahtjev za premještaj u smislu članka 8. prvog stavka Pravilnika o osoblju [24]. No, kao što to proizlazi iz pobijane presude, Opći sud potvrdio je analizu provedenu u spornoj odluci i zasnovanu na kriterijima za ocjenu koji proizlaze iz navedenog postupka i primjenjuju se na sporni zahtjev, a da nije ispitao, iako ga je žaliteljica na to pozvala, postoji li odnos između tog postupka i postupka iz tog članka 8. prvog stavka u vezi s člankom 29. Pravilnika o osoblju.

53. Čisto kao nadopuna, korisno je naglasiti da se isključenje istodobne primjene, među ostalim, članaka 8. i 29. Pravilnika o osoblju pokazalo suprotnim rasuđivanju koje je izneseno u samoj spornoj odluci. Prema tom rasuđivanju, ispitivanje žaliteljičine prijave na obavijest o slobodnom radnom mjestu bilo je isključeno zbog toga što ta obavijest nije bila upućena njoj u njezinu svojstvu dužnosnice druge institucije, što je bilo pojašnjeno i prilikom donošenja odluke kojom se žalba odbija. Međutim, na temelju niti jednog elementa sporne odluke ne može se naslutiti da se taj zahtjev nikako nije mogao odnositi na slobodno radno mjesto [25]. U tom se pogledu mora primijetiti da u pobijanoj presudi nije bio ispitan zaključak EUIPO-a o zakonskim adresatima

[22] Članak 1.a stavak 2. Pravilnika o osoblju

[23] Naime, iz sustava Pravilnika o osoblju proizlazi da se članci 4. i 29. Pravilnika o osoblju primjenjuju kada se radi o slobodnom radnom mjestu (vidjeti u tom smislu presudu od 24. veljače 1981., Carbognani i Coda Zabetta/Komisija, 161/80 i 162/80, EU:C:1981:51, t. 19.), pri čemu je u članku 4. utvrđena obveza objavljivanja svakog slobodnog radnog mjesta, a člankom 29. predviđen je redoslijed prioriteta korištenja posebnih mogućnosti radi popunjavanja tog slobodnog radnog mjesta.

[24] Vidjeti bilješku na dnu stranice 6. ovog mišljenja.

[25] Vidjeti točku 32. ovog mišljenja.

obavijesti o slobodnom radnom mjestu koju je žaliteljica osporavala pred Općim sudom. Stoga se prethodno navedeno ne može opovrgnuti suprotnim argumentima EUIPO-a koji proizlaze iz pogrešnog tumačenja točaka 62. i 64. te presude.

54. S obzirom na sve te elemente smatram da je u pobijanoj presudi Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava u dijelu u kojem je presudio da se sporni zahtjev okvalificiran kao zahtjev za premještaj u smislu članka 8. prvog stavka Pravilnika o osoblju ne može po svojoj naravi odnositi na određeno slobodno radno mjesto i, slijedom toga, pogrešno odbio kao bespredmetne žaliteljičine argumente koji se odnose, u biti, na to da s prethodno navedenom odredbom nije istodobno primijenjena odredba iz, među ostalim, članka 29. Pravilnika o osoblju.

55. U tom pogledu, kao što je to već istaknuto na početku ove analize, valja smatrati da ta pogreška utječe na preostali dio rasuđivanja Općeg suda posvećenog ispitivanju osnovanosti tužbe. To vrijedi i za pravnu kvalifikaciju spornog zahtjeva u koju je svrhu Opći sud smatrao nužnim binarno kategorizirati taj zahtjev ili kao zahtjev za premještaj ili kao prijavu povodom obavijesti o slobodnom radnom mjestu. Kao što proizlazi iz prethodnih točaka, oba su se postupka mogla primjenjivati usporedno i slijedom toga se zahtjev za premještaj na temelju članka 8. prvog stavka Pravilnika o osoblju mogao odnositi na slobodno radno mjesto objavljeno u obavijesti o slobodnom radnom mjestu. Opći sud počinio je pogrešku koja se tiče prava kada je u okviru svoje pravne kvalifikacije razdijelio sporni zahtjev.

56. Podredno ističem da s obzirom na to da iz spornog zahtjeva proizlazi da je žaliteljica imala namjeru premjestiti se u EUIPO i tamo postati dužnosnica odazvavši se na objavu obavijesti o slobodnom radnom mjestu, točan način na koji je taj zahtjev bio postavljen nije, prema mojem mišljenju, relevantan. Naime, na tijelu za imenovanje je da zahtjev pravno okvalificira tako da odražava smisao koji je imala na umu osoba koja ga je sastavila [26]. Upravo se suprotno dogodilo u ovom slučaju: obavijest o slobodnom radnom mjestu dostupnom u EUIPO-u, nije upućivalo ni na kakvu pravnu osnovu, dok je činjenica da je u svojem spornom zahtjevu žaliteljica istaknula, prema mojem mišljenju, potpuno pravilno, dva pravna temelja, to jest članke 8. i 29. Pravilnika o osoblju, bila protumačena na njezinu štetu.

57. Iz toga slijedi da prvi dio prvog žalbenog razloga treba, prema mojem mišljenju, prihvatiti. Stoga ću tek podredno ispitati preostale dijelove prvog žalbenog razloga i drugi žalbeni razlog.

b) Drugi dio prvog žalbenog razloga

58. Što se tiče drugog dijela prvog žalbenog razloga, žaliteljica ističe da je Opći sud povrijedio njezina prava obrane ili barem pogrešno protumačio njezin prvi tužbeni razlog i zanemario neke njezine argumente usredotočivši se na EUIPO-ove argumente o izvješćima o procjeni, a da ih nije odvagnuo s onima koje je ona iznijela i to tim više jer se ta izvješća nisu nalazila u spisu pred Općim sudom.

59. Ti mi se argumenti ne čine uvjerljivima. Naime, točno je da se Opći sud oslonio na EUIPO-ove argumente o izvješćima o procjeni koja se odnose na nju. Međutim, žaliteljica koja ne ističe da je on zanemario njihov sadržaj mogla je djelotvorno ostvariti svoja prava obrane u pogledu ocjena

[26] U tom pogledu treba istaknuti da podnositelj zahtjeva, koji se obraća tijelu za imenovanje, može čak pogriješiti u pravnoj osnovi u svojem zahtjevu. Međutim, takva okolnost ne bi trebala ići na njezinu štetu s obzirom na to da je tijelo za imenovanje, na kojem je da uzme u obzir sve elemente koji mogu odrediti njegovu odluku, dužno dati pravilnu pravnu kvalifikaciju akata koji su mu podneseni.

koje su iz toga izvedene. Stoga navodna povreda njezinih prva obrane ne može proizlaziti iz nepostojanja tih izvješća u spisu pred Općim sudom i to tim više jer sama žaliteljica nije smatrala svrsishodnim podnijeti mu te isprave.

60. Usto, iz točaka 52. i 53. pobijane presude proizlazi, suprotno onomu što žaliteljica navodi, da prilikom svoje ocjene Opći sud nije uzeo u obzir samo izvješća o procjeni, nego i druge elemente, poput žaliteljičinih sposobnosti i radnih mjesta na kojima je radila tijekom svoje karijere u EUIPO-u. Osim toga, činjenica da je Opći sud odbio žaliteljičine argumente ne može značiti da je on povrijedio njezina prava obrane ili barem pogrešno protumačio prvi tužbeni razlog i propustio ispitati neke od njezinih argumenata. Stoga drugi dio prvog žalbenog razloga treba odbiti.

c) Treći dio prvog žalbenog razloga

61. U okviru trećeg dijela prvog žalbenog razloga žaliteljica predbacuje Općem sudu pogreške koje se tiču prava jer je, s jedne strane, odbio njezine prigovore o godišnjem postupku premještaja kao irelevantne, iako su kriteriji proizašli iz tog postupka bili primijenjeni prilikom ispitivanja njezina zahtjeva i, s druge strane, iskrivio elemente spisa smatrajući da sporni zahtjev nije bio ispitan u okviru godišnjeg postupka premještaja. Osim toga, ona mu predbacuje da je povrijedio obvezu obrazlaganja koju ima time što je tek djelomično odgovorio na njezine argumente.

62. Podsjećam na to da je u točki 69. pobijane presude Opći sud smatrao, u biti, da je svaki žaliteljičin argument povezan s godišnjim postupkom premještaja irelevantan u okviru nadzora zakonitosti sporne odluke koja se odnosila na drugi zahtjev za premještaj. U točkama 70. i 71. pobijane presude Opći sud smatrao je žaliteljičinu argumentaciju utemeljenu na povredi članka 110. Pravilnika o osoblju nedopuštenom jer, u biti, nisu postojale jasne i konkretne naznake u pogledu utjecaja te povrede na njezin osobni položaj ili na sadržaj sporne odluke.

63. Uvodno, ne slažem se sa stajalištem EUIPO-a, koje je izneseno u odgovoru na žaliteljičinu argumentaciju i sažeto u točki 61. ovog mišljenja, a prema kojem se ona ne oslanja ni na kakvo pravno pitanje, nego samo reproducira argumente koje je već istaknula pred Općim sudom nastojeći tako navodno osporiti njegovu ocjenu činjenica. Naime, ako bi puko ponavljanje argumenata već iznesenih Općem sudu moglo dovesti do zaključka da ih se odbije [27], valja podsjetiti na to da kada, kao što je to ovdje slučaj u pogledu zakonitosti postupka primijenjenog prilikom ispitivanja spornog zahtjeva s obzirom na različite odredbe Pravilnika o osoblju, stranka osporava tumačenje prava Unije od strane Općeg suda, u žalbenom postupku očito jest moguće ponovno istaknuti pravna pitanja koja su bila ispitana pred potonjim sudom [28], jer bi se inače žalbeni postupak djelomično lišio smisla. Stoga valja odbiti EUIPO-ovu argumentaciju o nedopuštenosti trećeg dijela prvog žalbenog razloga.

64. Međutim, valja istaknuti sljedeće u vezi s meritumom žaliteljičine argumentacije. Odmah valja podsjetiti na to da je sporni zahtjev bio ocijenjen s obzirom na kriterije proizašle iz godišnjeg postupka premještaja. Stoga je na temelju te ocjene Opći sud smatrao da je EUIPO uredno ispitao sporni zahtjev [29].

[27] Vidjeti u tom smislu presude od 19. studenoga 1998., Parlament/Gutiérrez de Quijano y Lloréns (C-252/96 P, EU:C:1998:551, t. 39. i navedena sudska praksa) i od 15. srpnja 2021., DK/ESVD (C-851/19 P, EU:C:2021:607, t. 32. i navedena sudska praksa).

[28] Presuda od 13. srpnja 2000., Salzgitter/Komisija (C-210/98 P, EU:C:2000:397, t. 43.)

[29] Vidjeti točku 32. ovog mišljenja i točke 51. do 55. u vezi s točkom 5. pobijane presude.

65. Smatram da u pobijanoj presudi Opći sud nije mogao, a da ne počini pogrešku koja se tiče prava, odbiti kao irelevantne žaliteljičine argumente povezane, u biti, s godišnjim postupkom premještaja samo na temelju okolnosti da se predmet tužbe pred njim odnosio na drugi zahtjev za premještaj podnesen izvan roka određenog za iskazivanje interesa. Naime, taj razlog Općeg suda znatno odstupa od stvarne ocjene spornog zahtjeva s obzirom na to da je unatoč podnošenju tog zahtjeva povodom obavijesti o slobodnom radnom mjestu on bio iznesen imajući u vidu kriterije proizašle iz drugog postupka, to jest godišnjeg postupka premještaja, te ga je Opći sud potvrdio na temelju te ocjene [30].

66. Osim činjenice da Opći sud uopće nije analizirao odnos između godišnjeg postupka premještaja koji je postupak *sui generis*, i postupka iz članka 8. prvog stavka u vezi s člankom 29. Pravilnika o osoblju kako bi ocijenio osnovanost primjene kriterija proizašlih iz prvog od tih postupaka u slučaju drugog [31], on je općenitije lišio žaliteljicu mogućnosti da osporava relevantnost te primjene prilikom analize njezina zahtjeva. U tom se pogledu osobito slažem sa žaliteljičinim navodom prema kojem ona nije imala nikakav utjecaj na postupak ili kriterije primijenjene radi ocjene svojega zahtjeva.

67. U tim okolnostima, godišnji postupak premještaja pokazuje, prema mojem mišljenju, da je neodvojiv od tih kriterija [32]. Stoga treba zaključiti da primjena kriterija proizašlih iz tog postupka prilikom ispitivanja spornog zahtjeva omogućuje žaliteljici da osporava zakonitost tog postupka iz kojeg su navedeni kriteriji proizašli.

68. Stoga je zaključak Općeg suda o odbijanju kao irelevantnih žaliteljičinih argumenata u vezi sa zakonitošću godišnjeg postupka premještaja s obzirom na članke 4. i 29. Pravilnika o osoblju, prema mojem mišljenju, pravno pogrešan.

69. Iz toga slijedi da je treći dio prvog žalbenog razloga osnovan.

3. Drugi žalbeni razlog

70. U okviru drugog žalbenog razloga oblikovanog u tri dijela žaliteljica smatra da je odbivši njezin tužbeni razlog koji se temeljio na povredi načela jednakog postupanja Opći sud počinio pogreške koje se tiču prava, povrijedio obvezu obrazlaganja i njezina prava obrane te je iskrivio elemente spisa.

a) Prvi dio drugog žalbenog razloga

71. U okviru prvog dijela drugog žalbenog razloga žaliteljica iznosi dva glavna argumenta. Kao prvo, ona osporava zaključak Općeg suda da su irelevantni njezini argumenti o nepoštovanju redoslijeda prioriteta iz članka 29. stavka 1. Pravilnika o osoblju, koji je dao povoda nejednakom postupanju prema vanjskim kandidatima i dužnosnicima koji traže premještaj. Kao drugo, žaliteljica predbacuje Općem sudu da je smatrao da njezin položaj kao dužnosnice u drugoj instituciji koja zahtijeva trajni premještaj u EUIPO nije usporediv s položajem privremeno

[30] Vidjeti bilješku na dnu stranice 29. ovog mišljenja.

[31] Vidjeti točke 33. i 52. ovog mišljenja.

[32] Vidjeti po analogiji presudu od 17. prosinca 2020., BP/FRA (C-601/19 P, EU:C:2020:1048, t. 38.).

zaposlenog kandidata ističući nespojivost tog razloga s predmetnom obaviješću o slobodnom radnom mjestu i da je u slučaju da se utvrdi različito postupanje prednost zajamčena člankom 29. stavkom 1. Pravilnika o osoblju morala dovesti do toga da se njezin zahtjev uzme u obzir.

72. Uvodno valja podsjetiti na to da je u točkama 76. do 79. pobijane presude Opći sud odbio žaliteljičinu argumentaciju kao irelevantnu, s jedne strane, i u svakom slučaju kao neosnovanu, s druge strane.

73. Korisno je također podsjetiti na to da se načelom jednakog postupanja zahtijeva da se u usporedivim situacijama ne postupa različito i da se u različitim situacijama ne postupa jednako, osim ako je takvo postupanje objektivno opravdano. Elemente koji razlikuju različite situacije kao i njihovu moguću usporedivost treba utvrđivati i ocijeniti vodeći računa o predmetu i cilju koji se nastoji postići odredbama o kojima je riječ, pri čemu u tu svrhu treba uzeti u obzir načela i ciljeve područja o kojemu je riječ [33].

74. Međutim, kada je riječ o, s jedne strane, zaključku Općeg suda u točki 76. pobijane presude koji se odnosi, u biti, na bespredmetnost žaliteljičine argumentacije u dijelu u kojem se zasniva na nepoštovanju redoslijeda prioriteta u smislu članka 29. stavka 1. Pravilnika o osoblju, dovoljno je podsjetiti na to da se zbog razloga izloženih u točkama 39. do 57. ovog mišljenja za taj zaključak mora smatrati da sadržava pogrešku koja se tiče prava.

75. S druge strane, čini mi se da je pogrešno i rasuđivanje Općeg suda u točkama 77. do 79. pobijane presude o odbijanju kao neosnovane žaliteljičine argumentacije koja se temelji na povredi načela jednakog postupanja prilikom ispitivanja spornog zahtjeva.

76. Naime, Opći sud nije mogao, a da ne počini pogrešku koja se tiče prava, usredotočiti se na položaj osobe nakon njezina zapošljavanja kao člana privremenog osoblja kako bi usporedio njezin položaj sa žaliteljičinim položajem, s obzirom na to da se u okviru takve usporedbe ne vodi stvarno računa o položajima obuhvaćenim njezinom argumentacijom [34]. Smatram da je radi mogućeg uspoređivanja ili razlikovanja obuhvaćenih položaja trebalo uzeti u obzir stadij ispitivanja prijava tako da se usporede kandidati za slobodno radno mjesto, to jest vanjski kandidat, uvršten na popis uspješnih kandidata, sa žaliteljicom, dužnosnicom Komisije upućenom u EUIPO i to, kao što to potonja ističe, s aspekta pravila povezanih s redoslijedom prioriteta koji je predviđen u članku 29. stavku 1. Pravilnika o osoblju.

77. Stoga valja prihvatiti prvi dio drugog žalbenog razloga.

b) Drugi dio drugog žalbenog razloga

78. Žaliteljica smatra da je Opći sud pogrešno odbio drugi dio drugog žalbenog razloga koji se temelji na povredi načela jednakog postupanja između prijava kandidata koji nemaju profil specijalista intelektualnog vlasništva i onih koji imaju takav profil.

[33] Vidjeti presudu od 15. srpnja 2021., DK/ESVD (C-851/19 P, EU:C:2021:607, t. 47. i 48. i navedena sudska praksa).

[34] U tom pogledu treba primijetiti da se, s jedne strane, obaviješću o vanjskom slobodnom radnom mjestu spomenutom u točki 79. pobijane presude, koja upućuje na njezinu točku 12., nastojalo zapravo utvrditi popis uspješnih kandidata radi popunjavanja radnog mjesta specijalista intelektualnog vlasništva zapošljavanjem člana privremenog osoblja. S druge strane, cilj je obavijesti o slobodnom radnom mjestu na koji se žaliteljica prijavila bilo zapošljavanje dužnosnika ili člana privremenog osoblja.

79. Ti mi se argumenti ne čine uvjerljivim. Naime, iako bi mi se činilo korisnim istaknuti da se prilikom ocjene usporedivosti položaja Opći sud oslonio na „područje premještaja”, dok se žaliteljičina argumentacija općenitije odnosila na zapošljavanje[35], ta je ocjena bila pravilno iznesena, u biti, na temelju kvalifikacija sposobnosti kandidatâ, to jest u ovom slučaju njihove specijalizacije u pravu intelektualnog vlasništva ili drugom području uzimajući u obzir načela i ciljeve područja u kojemu je riječ[36].

80. Stoga valja zaključiti, kao i u točkama 82. i 83. pobijane presude, da je razlika koja je postojala između dužnosnika s profilom bez specijalizacije u pravu intelektualnog vlasništva i onog sa specijalizacijom u tom području počivala u posjedovanju različitih sposobnosti. Stoga mi se različito postupanje ili, kao što to žaliteljica tvrdi, povoljnije postupanje s prvom od tih situacija, pri čemu su ove potonje također različite, ne čini suprotnim načelu jednakog postupanja. Osim toga, žaliteljica sama naglašava razliku između kandidata ovisno o tome imaju li profil u intelektualnom vlasništvu, i nemogućnost usporedbe njihovih zasluga.

81. Stoga mi se čini da zaključak Općeg suda kojim se odbija drugi dio drugog tužbenog razloga ne sadržava pogrešku.

c) Treći dio drugog žalbenog razloga

82. U okviru trećeg dijela drugog žalbenog razloga žaliteljica predbacuje Općem sudu da je počinio pogrešku koja se tiče prava, da je nedosljedno rasuđivao i iskrivio elemente spisa kada je odbio argument koji se temeljio na tome da su se drugi dužnosnici koristili premještajem izvan okvira godišnjeg postupka premještaja, čime je povrijedio načelo jednakog postupanja. Žaliteljica predbacuje Općem sudu i da je povrijedio njezina prava obrane kada je odbio njezin zahtjev za donošenje mjere upravljanja postupkom u okviru koje je trebalo podnijeti popise odluka u vezi s upravnim položajem koje osoblje obuhvaćeno Pravilnikom o osoblju ima od 2013.

83. Rasuđivanje Općeg suda na temelju kojeg je odbio žaliteljičinu argumentaciju nalazi se u točkama 86. do 90. pobijane presude. Iz tog rasuđivanja proizlazi da je nakon zahtjeva za premještaj podnesenog izvan godišnjeg postupka premještaja, koji je podrobno ispitan, donesena izričita odluka o odbijanju. Budući da se Pravilnikom o osoblju ne dodjeljuje nikakvo pravo na međuinstitucijski premještaj na temelju njegova članka 8. i da pravo žaliteljice da se njezin zahtjev za premještaj ispita ne podrazumijeva da uprava prihvati taj zahtjev, Opći sud je smatrao da treći dio žaliteljičina drugog tužbenog razloga treba odbiti. Shodno tomu je smatrao da nije svrsishodno niti prihvatiti njezin zahtjev za određivanje mjere upravljanja postupkom u vezi s podnošenjem isprava od strane EUIPO-a.

84. U tom pogledu, što se tiče izričaja razlogâ za odbijanje žaliteljičine argumentacije, čiji se glavni dio nalazi u točki 86. pobijane presude, koju valja tumačiti zajedno s njezinim točkama 51. do 55., Opći je sud smatrao da je „tužiteljičin zahtjev za premještaj, podnesen izvan godišnjeg postupka premještaja […], bio podrobno ispitan nakon čega je donesena izričita odluka o odbijanju na temelju [sporne] odluke”. Te se točke moraju tumačiti zajedno s točkama koje u okviru svoje žalbe žaliteljica osporava kao nedosljedne.

[35] Ono što se, osim toga, može smatrati logičnim s obzirom na to da je žaliteljica podnijela svoj zahtjev za premještaj povodom obavijesti o slobodnom mjestu i to tim više jer su se, kao što to proizlazi iz konteksta ovog predmeta, „premještaji” unutar EUIPO-a, koji su se provodili u okviru godišnjeg postupka premještaja, mogli odnositi na zapošljavanje *stricto sensu* određenih njegovih kandidata koji nisu bili dužnosnici Unije.

[36] Vidjeti sudsku praksu navedenu u bilješci na dnu stranice 33. ovog mišljenja.

85. Konkretno, u točki 47. pobijane presude Opći je sud smatrao da je „tužiteljica […] već podnijela zahtjev za premještaj u okviru poziva za iskazivanje interesa, tako da se za sporni zahtjev mora smatrati da se nastavlja na njezino postupanje […] s ciljem ishođenja njezina premještaja u svojstvu dužnosnice”. U točki 51. te presude on je smatrao da je „EUIPO […] ispitao sporni zahtjev s obzirom na kriterije u vezi s premještajima […] [i da] sporni zahtjev sadržava brojna upućivanja na navedene kriterije”. U točkama 52. i 53. navedene presude Opći sud izložio je razloge na temelju kojih se može zaključiti da tijelo za imenovanje jest uzelo u obzir te kriterije, to jest sposobnosti žaliteljice, radna mjesta na kojima je radila tijekom svoje karijere u EUIPO-u i njezina izvješća o ocjeni koja su, kao što to proizlazi iz točke 9. ovog mišljenja, doista obuhvaćena kriterijima koji se primjenjuju prilikom godišnjeg postupka premještaja. Valja podsjetiti na to da je u točki 69. pobijane presude „svaki argument povezan s godišnjim postupkom premještaja”, koji je žaliteljica iznijela, bio odbijen kao irelevantan.

86. No, kao što to proizlazi iz prethodno navedenih tvrdnji protumačenih zajedno, kao prvo, za sporni zahtjev koji je bio ispitan s obzirom na kriterije koji se primjenjuju u okviru godišnjeg postupka premještaja smatralo se da je podnesen izvan tog okvira, kao drugo, na temelju njegova ispitivanja s obzirom na navedene kriterije moglo se, međutim, zaključiti da ne postoji povreda članka 8. prvog stavka Pravilnika o osoblju i, kao treće, žaliteljičinu argumentaciju iznesenu u okviru trećeg dijela drugog žalbenog razloga trebalo je odbiti u dijelu u kojem je zasnovana na prethodno navedenim tvrdnjama. Zbog razloga izloženih prilikom analize prvog i trećeg dijela prvog žalbenog razloga[37] te tvrdnje sadržavaju povredu koja se tiče prava i to tim više s obzirom na kontekstualnu zbrku izloženu, među ostalim, u točki 33. ovog mišljenja.

87. Prethodnim zaključkom ne može se opovrgnuti utvrđenje Općeg suda u točki 87. pobijane presude prema kojem se Pravilnikom o osoblju ne dodjeljuje nikakvo pravo da će se međuinstitucijski premještaj stvarno odobriti njegovu tražitelju i to čak i dužnosnicima koji ispunjavaju sve uvjete kako bi se mogli premjestiti. Polazeći od tog utvrđenja, Opći sud nije ispitao žaliteljičin argument o nejednakom postupanju prema njoj u odnosu na druge dužnosnike koji su se koristili premještajem izvan okvira godišnjeg postupka premještaja.

88. Stoga zbog pogreške utvrđene u točki 86. ovog mišljenja Opći sud nije meritorno ispitao žaliteljičin argument o mogućnosti drugih dužnosnika da se koriste premještajem izvan okvira godišnjeg postupka premještaja. Sijedom navedenog, Sud ne može ocijeniti moguću povredu žaliteljičinih prava obrane s obzirom na odbijanje njezina zahtjeva za određivanje mjere upravljanja postupkom opisanog u točki 82. ovog mišljenja.

89. Stoga valja prihvatiti i treći dio drugog žalbenog razloga.

VI. Konačna odluka o osnovanosti žalbe

90. S obzirom na sva prethodna razmatranja predlažem Sudu da utvrdi da je prvi dio prvog žalbenog razloga osnovan. Podredno smatram i da su treći dio prvog žalbenog razloga te prvi i treći dio drugog žalbenog razloga osnovani. Međutim, uzimajući u obzir da je Opći sud kao bespredmetne odbio više žaliteljičinih argumenata, zbog pogreške utvrđene u okviru prvog dijela prvog žalbenog razloga stanje postupka ne dopušta konačno odlučivanje o meritumu. Ako u tim okolnostima Sud odluči ukinuti pobijanu presudu, predlažem da se predmet vrati Općem sudu radi njegova preispitivanja, u kojem slučaju također predlažem da se o troškovima odluči naknadno.

[37] Vidjeti točke 39. do 57. i 64. do 69. ovog mišljenja.

VII. Zaključak

91. S obzirom na prethodna razmatranja, predlažem Sudu da:

– ukine presudu Općeg suda Europske unije od 29. ožujka 2023., ZR/EUIPO (T-400/21, EU:T:2023:169), u dijelu u kojem su prvi i treći dio prvog žalbenog razloga te prvi i treći dio drugog žalbenog razloga osnovani;

– vrati predmet Općem sudu na ponovno odlučivanje, i

– odredi da će se o troškovima odlučiti naknadno.